

Frost, saa meget vi kan faa. De sidder som smaa runde graa Boller og puster sig op for at holde Varmen, og de sidder ikke bagved Kirken, hvor der ogsaa er Træer, men hvor der er mørkt, hvad de skulde gøre efter Dyrebeskytternes Mening, de følger deres egen Natur, de søger Lyset. Ligesom en Mangfoldighed af Mennesker søger de ind til Byens stærkt befærdede Gader, hvor Automobilet farer af Sted, og de sætter sig i de Træer, der er stærkt beskinnede af det elektriske Lys. Læg Mærke til, naar De gaar hjem i Aften, hvorledes Flokken af Fugle, skønt Træerne er lidet egnede dertil, er samlet der, hvor Lysstraalerne kommer hen, det holder de nemlig af.

Jeg kunde nævne adskillige Eksempler paa samme Slags Ukyndighed. I Gaar hørte jeg f. Eks. det ærede Medlem fra Odense (Marott), der ogsaa er en stor Dyrebeskytter, tale. Saa længe det ærede Medlem er udenfor Dyrebeskyttelsen, er han en af de fornuftigste Mænd i denne Sal, og det vil sige meget her, hvor Nationens Blomst er forsamlet, men saa snart han kommer ind paa Dyrebeskyttelsen, er der hverken Ende eller Begyndelse paa, hvad det ærede Medlem siger. Det ærede Medlem procederede angaaende Raagerne paa, at det er Himmels Fugle. Men hvis det ærede Medlem var Præst og ikke Dyrebeskytter, og Raagerne plyndrede hans Mark, vilde det ærede Medlem sige, at det var Djævelens Udsendinge, noget rigtig Djævleynge. Begge Dele er lige galt, det er nogle Fugle, der er ude at kæmpe for deres Udkomme, og bliver der for mange, saa at Menneskene ikke kan faa, hvad de trænger til, fordi Fuglene er der, maa Fuglene vige Pladsen. Det er Hensigtsmæssigheden, det hele drejer sig om i den Slags Spørgsmaal. Vi skal behandle Dyrene uden Sentimentalitet, vi skal være gode ved dem, men vi skal ogsaa sørge for, at Menneskene kan leve og ikke lide mere Fortræd af dem end nødvendigt.

Naar der er Spørgsmaal om at „udrydde“ Raagen, vil jeg sige, at det jo er utænkeligt at udrydde en Fugl som Raagen eller som Graaspurven, og intet Menneske i Verden har heller Lyst til at gøre det. Paa Bornholm er der mange Raager, men de er spredte jævnt over det hele Land, og intet Menneske lider saa megen Fortræd derved, at de har særlig Grund til Klage. Som det ærede Medlem nylig har udviklet for os, er Menneskenes Taalmodighed uhyre. De sidder og undersøger Kroerne, naar de

har slaaet Raagerne ned af Træerne med en Kæp, og er glade, hver Gang de finder Insekter ved Siden af Kornet. Det kan jeg saa godt forstaa, for det er vanskeligt at sige, hvor Gavnen hører op, og hvor Skaden begynder. Men anderledes er det paa visse Egne af Sjælland. Jeg hørte i Gaar den ærede Ordfører (Andreasen) omtale en Raagekoloni med 20.000 Reder. Jeg ved ikke, om dette var rigtigt hørt. Det ærede Medlem nikker. Altsaa 20.000 Reder! Nu vil jeg nok bede de Herrer tænke over, hvad det vil sige. Man hører jo saa meget, saa snart der er Tale om Dyr. Man hører de mærkværdigste Historier, og det underlige er, at det ikke er Løgn altsammen, skønt meget af det lyder utroligt. Men maa jeg nu spørge, om nogen af de Herrer nogen Sinde har prøvet paa at skrive paa et Stykke Papir Streger i et Antal af op til 20.000, det er et umaadeligt Arbejde? Men hvad skal man saa sige om det at gaa ud i en Skov og finde Reder oppe i de høje Bøgekroner og tælle dem og faa 20.000 ud af det? Og at der saa ikke bliver 19.070, men netop 20.000! Det er ganske uhyre. Jeg gaar imidlertid ud fra, at det ærede Medlem eller hans Kilde har talt dem, og selv om det er paa Skøn, selv om der kun er 15.000, skal jeg ikke sige noget til det, det er et godt Tal alligevel, og der maa være en Margin. Men nu vil jeg bede de Herrer og ogsaa den ærede Bornholmer betænke, hvad det vil sige, at vi i en af Danmarks frugtbareste Egne har en Raagekoloni paa 20.000 Reder. Disse 20.000 Reder er beboede af 40.000 gamle Raager, en Han og en Hun i hver, desuden over en Bank 5 Unger i hver Rede. Det bliver 40.000 gamle Raager og 100.000 Unger, og alle disse Fugle skal have deres Føde indenfor et nogenlunde begrænset Distrikt. Det er med Raagerne som med andre arbejdssøgende, de gaar ikke langt bort, saa længe de kan finde Arbejde i deres Nærhed.

Den Tid, hvor det for Landmanden har praktisk Interesse at se efter Raagerne, er Tiden fra den anden Uge af Maj til Midsommertid. Det er den Tid, hvor Ungerne vokser til. Deres Vækst foregaar i Løbet af omtrent 12 Dage, efter at de er kommet ud af Æggene. Ungerne er da i Stand til at hoppe ud paa Grenen. Men længe efter den Tid skal de endnu mades, og saadanne Unger kan give deres Forældre overordentlig meget at bestille, de æder flere Gange saa meget som en gammel Fugl. De Herrer vil kunne erfare dette hjemme i deres Husdyrbrug